

244. Első leheletünkkel kezdődik...

1. El - ső le - he - le - tünk - kel kez - dő - dik

A vá - ra - ko - zás is - ko - lá - ja,

És maj - dan csak ak - kor vé - ge - ző - dik,

Ha lel - künk a pró - bát ki - áll - ta.

2. Várt mindenki itt a földi létben,
Ki eszközül elválasztatott,
Ábrahám, József, Dávid és többen,
Kiket Ő még ezekhez sorolt.
3. Maga is, az emberiség éke,
Szenvedések között fáradott:
Éjeken át imája szállt mennybe,
Míg Atyja házába eljutott.
4. Nézd a magvetőt, ki magvát hinti,
Ő azt jó reményben veti el,
És Isten nevében bízva nézi,
Míg tavasszal a vetés kikel.
5. Rügyet fakaszt a tavasz sugára,
De gyümölcsét az ősz érleli;
Várakozásra jó öröm napja,
Melyen a lelkünk üdvét leli.
6. Isten gyakran váratlan megadta,
Mit kívánni s kérni szívünk félt;
És ez nekünk reményt nem nyújthatna,
Hogy bevárjuk azt, mit Ő ígért?
7. Isten szava soha el nem veszhet,
Betelte bár messze láttassék,
Az, mi nemes, csak lassan érhet meg,
S Istennél van, mi örök és szép.
8. Törj előre célod felé bátran,
Ha itt várni nehéz tenéked;
Csak így jutsz el testvéridhez majdan,
Kik még többet küzdöttek – s győztek.
9. Szenvedés által jutsz győzelemre,
S hithősökhöz hasonló leszel,
S míg felkészülsz az ég örömére;
Várj addig és tűrj csak szívesen.
10. Várákozzál hittel, csendességben,
Amíg üdvre Jézus felemel;
Tűrjél, várjál, mindig reménységben,
S égi dicsőségre visz Ő fel.

Vesztegségben légy az Úrban és várjad őtet!

Zsoltár 37:7.